

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/119/2014
Identifikačné číslo spisu:	2113210207
Dátum vydania rozhodnutia:	10.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2113210207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú W. S., narodenú XX. XX. XXXX a maloletého N. S., narodeného X. X. XXXX., oboch bývajúcich u matky, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, deti rodičov Mgr. D. S., bývajúceho v H., zastúpeného Mgr. Igorom Schweighoferom, advokátom so sídlom v Bratislave, Holíčska 28 a Mgr. I. Y. MBA, bývajúcej v TM., zastúpenej AK Neuschlová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 5, v mene ktorej koná ako konateľka advokátka Mgr. Zuzana Neuschlová, o zmene úpravy styku otca s maloletými deťmi, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17 P 22/2013, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. decembra 2013 sp. zn. 9 CoP 33/2013 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 5. septembra 2013 č. k. 17 P 22/2013-139, ktorým bola zmenená úprava styku otca s maloletými deťmi spôsobom špecifikovaným vo výroku prvostupňového rozsudku. Potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými i právnymi závermi obsiahnutými v odôvodnení tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie otec maloletých detí (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že Okresný súd Bratislava IV uznesením z 31. januára 2013 č. k. 15 P 296/2012-78 preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Trnava, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený prvostupňový rozsudok a že odvolací súd svoje rozhodnutie

riadne a presvedčivo neodôvodnil. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 238 O.s.p. v predmetnej veci neprichádzala do úvahy. Uvedené ustanovenie v odsekoch 1 až 3 pripúšťa dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu a za určitých podmienok aj proti potvrdzujúcemu rozsudku. V zmysle odseku 4 tohto ustanovenia však dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine, ibaže ide o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. V preskúmvanej veci boli predmetom konania práva a povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu upraveného Zákonom o rodine (zmena úpravy styku otca s maloletými deťmi), nešlo však o obmedzenie alebo pozbavenie rodičovských práv a povinností alebo o pozastavenie ich výkonu, ani o priznanie rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, ani o určenie alebo zapretie rodičovstva a ani o osvojenie. Prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia bola preto vylúčená.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Za dôvodnú nebolo možné považovať dovoláciu námietku otca o odňatí možnosti konať pred súdom uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 31. januára 2013 č. k. 15 P 296/2012-78, ktorým tento súd preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Trnava. Označené rozhodnutie totiž nebolo predmetom dovolacieho konania, teda nebolo napadnuté dovolaním.

Rovnako dôvodnou nebola ani námietka dovolateľa o tom, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie pred súdom prvého stupňa, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie určené na deň 5. 9. 2013 bolo dovolateľovi doručené dňa 16. 7. 2013 (doručenka na č. l. 115).

Neopodstatnenou bola aj dovolacia námietka o odňatí možnosti dovolateľovi konať pred súdom tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil.

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Nemožno tiež opomenúť, že zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008,

bol dovtedajší text § 219 O. s. p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Citované nové ustanovenie tak reagovalo na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch je preto podľa novej právnej úpravy postačujúce už len stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

V preskúmvanej veci tým, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a výslovne na ne odkázal, bolo potrebné odôvodnenie jeho rozsudku posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania a ako vec právne posúdil, pričom prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Prvostupňový súd vysvetlil, z akých úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že na strane maloletých detí došlo k zmene pomerov odôvodňujúcej zmeny úpravy styku otca s nimi, a tiež v čom táto zmena spočíva. Jeho skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ne odkazujúce odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd sa vysporiadal aj s odvolacou námietkou otca, týkajúcou sa striedavej starostlivosti.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie otca maloletých detí ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože ostatným účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli, resp. si ich náhradu neuplatnili.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.